

Džej Ašer i Kerolin Makler

PRIZORI BUDUĆNOSTI

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Jay Asher & Carolyn Mackler
THE FUTURE OF US

Copyright © 2011 Jay Asher and Carolyn Mackler

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kerolin Makler
Džonasu, Majlsu i Lefu Rajdautu

Džej Ašer
Džounmari i Ajzaji Ašeru

Našoj prošlosti, sadašnjosti i budućnosti

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Godine 1996. manje od polovine američkih srednjoškolaca barem je jednom koristilo internet.

Fejsbuk će nastati tek nekoliko godina kasnije.

Emu i Džo upravo će se ulogovati u svoju budućnost.

Nedelja

1://Ema

NE MOGU DANAS DA RASKINEM s Grejamom iako sam rekla prijateljima da ću to uraditi čim ga ponovo vidim. Umesto toga, krijem se u svojoj sobi i povezujem nov kompjuter dok on baca frizbi s društvom u parku s druge strane ulice.

Tata mi je poslao kompjuter kao još jedan poklon jer ga grize savest. Prošlog leta mi je dao ključeve svoje stare honde pre nego što se s mojom maćehom preselio iz središnje Pensilvanije na Floridu i započeo nov život. Nedavno su dobili prvo dete, a ja ovaj stoni kompjuter s programom windows 95 i monitorom u boji.

Dok razgledam skrinsejvere, neko zvoni na vratima. Puštam da mama otvori jer se još nisam odlučila između lavirinta čiji se zidovi od opeka pomeraju i mreže vodovodnih cevi. Nadam se da nije Grejam.

„Ema!“, doziva me mama. „Džoš te traži.“

E, to jeste iznenađenje. Džoš Templton živi u susednoj kući. Kad smo bili mali, stalno smo trčali jedno kod drugoga. Kampovali bismo u njegovom ili mom zadnjem dvorištu, gradili utvrđenja, a subotom ujutru on bi dolazio s činijom žitarica da gleda crtaće sa mnom. Bili smo nerazdvojni i kad smo krenuli u srednju školu. Ali prošlog novembra se sve promenilo. I dalje ručamo sa našom grupicom prijatelja, ali u poslednjih šest meseci nijednom nije kročio kod mene.

Biram skrinsejver sa zidom od opeka i silazim. Džoš stoji na tremu i izguljenim vrhom patike lupka po dovratku. On je godinu dana mlađi od mene, pa ide u drugi razred. Ima istu čupavu crvenkastoplavu kosu i stidljiv osmeh kao i uvek, ali ove godine je porastao dvanaest centimetara.

Gledam kako se mama odvozi s prilaza. Trubi i maše, pa skreće na ulicu.

„Tvoja mama je rekla da ceo dan nisi izašla iz sobe“, kaže Džoš.

„Povezujem kompjuter“, odgovaram, izbegavajući da pomenem Grejama. „Prilično je dobar.“

„Trebalo bi da nagovoriš ćaleta da ti kupi mobilni ako tvoja maćeha ponovo zatrudni“, kaže on.

„Kako da ne.“

Pre prošlog novembra, nas dvoje ne bismo s nelagodom stajali pred vratima. Mama bi ga pustila u kuću, a on bi dotrčao pravo u moju sobu.

„Mama mi je rekla da ti donesem ovo“, nastavlja i podiže ce-de rom. „*Amerika onlajn* ti poklanja stotinu besplatnih sati ako se prijaviš. Stiglo nam je poštom prošle nedelje.“

Naša drugarica Kelan je nedavno počela da koristi internet. Čiči kad god joj neko pošalje poruku. Satima sedi pogrbljena za tastaturom i razmenjuje poruke sa nekim ko možda čak i ne ide u srednju školu *Lejk Forest*.

„Zar ga tvoji ne žele?“, pitam.

Džoš odmahuje glavom. „Moji roditelji ne žele internet. Kažu da je to gubljenje vremena, a mama misli da su četrumovi puni perverznojaka.“

Prasnem u smeh. „I zato hoće da ga *ja* koristim?“

Džoš sleže ramenima. „Pitao sam tvoju mamu i rekla je kako je u redu sve dok Martin i ona mogu da imaju mejl adrese.“

I dalje prevrnem očima kad god čujem Martinovo ime. Mama se udala za njega prošlog leta, tvrdeći kako je ovog puta našla pravu ljubav. Ali to je govorila i za Erika, s kojim je bila samo dve godine.

Uzimam ce-de rom od Džoša i on gura šake u džepove.

„Čuo sam da daunloudovanje dugo traje“, kaže on.

„Je li moja mama rekla koliko će se zadržati?“, pitam. „Možda je sad dobro vreme da zauzmem telefonsku vezu.“

„Kazala je da će pokupiti Martina i da će se onda odvesti u Pitsburg da izaberu umivaonik.“

Nisam bila bliska s bivšim očuhom, ali Erik bar nije rasturao kuću. Umesto toga, nagovorio je mamu da gaje tigrice, pa su moje prve srednjoškolske godine bile ispunjene cvrkutom. Martin ju je, s druge strane, nagovorio na veliko preuređenje i sad je kuća puna piljevine i isparenja od farbe. Nedavno su završili kuhinju i postavili nove tepihe, pa se posvetili kupatilu u prizemlju.

„Ako hoćeš“, kažem samo kako bih prekinula tišinu, „možeš nekad da svratiš i isprobaš internet.“

Džoš sklanja kosu s očiju. „Tajson kaže da je sjajan, da će ti promeniti život.“

„Da, ali on misli i da svaka epizoda *Prijatelja* menja život.“

Džoš se osmehuje, pa se okreće i odlazi. Umalo glavom ne udari hvatač vetra koji je Martin okačio na prednjem tremu. I dalje mi je neverovatno da je Džoš sad visok skoro metar osamdeset. Ponekad ga ne prepoznajem iz daljine.

Ubacujem ce-de rom i slušam kako se vrti u kompjuteru. Klikćem na uvodne ikone, pa pritiskam „enter“ da započnem daunloudovanje. Plavi pravougaonik na ekranu poručuje da će postupak trajati devedeset sedam minuta. Kroz prozor čežnjivo gledam savršeno majsko poslepodne. Posle vetrovite zime praćene mesecima hladnih prolećnih kiša, konačno stiže leto.

Sutra je takmičenje, a nisam trčala tri dana. Znam da je glupo što brinem da ću naleteti na Grejama. Park Vagner je ogroman. Pruža se oko centra sve do novog naselja. Grejam može da igra frizbi bilo gde. Ali ako me vidi, prebaciće mi ruku preko ramena i odvući me nekuda da se žvalavimo. Na školskom plesu prošlog vikenda nije prestajao da me ljubaka. Čak sam propustila da igram makarenu s Kelan, Rubi i ostalim drugaricama.

Pomišljam da prekinem daunloudovanje kako bih pozvala Grejama i saznala da li se vratio kući. Ako se javi, prekinuću vezu. Ali Kelan mi je rekla da postoji nova usluga koja na ekranu telefona prikazuje broj pozivaoca. Ne, ponašaću se zrelo. Ne mogu doveka da se krijem u svojoj sobi. Ako primetim Grejama u parku, samo ću mu mahnuti i doviknuti da moram nastaviti da trčim.

Presvlačim se u šorts, sportski brus i majicu, pa vezujem kovrdžavu kosu. Čičak-trakom pričvršćujem diskmen oko ruke i izlazim na prednji travnjak da se istegnem. Vrata Džošove garaže se otvaraju. Trenutak kasnije, on se izvozi na skejtbordu.

Spazi me i zaustavi se na prilazu. „Jesi li počela daunloudovanje?“

„Jesam, ali treba mu sto godina. Kuda si pošao?“

„Do Skejtratsa. Potrebni su mi novi točkovi.“

„Lepo se provedi“, kažem dok se izvozi na ulicu.

Nekad bismo duže pričali, ali to vreme je za nama. Trčim do pločnika pa skrećem levo. Stižem do kraja

ulice i izbijam na popločanu stazu što vodi u park. Puštam diskmen. Kelan mi je napravila listu za trčanje koja počinje s Alanis Moriset, pa prelazi na *Perl džem* i konačno se završava Dejvom Metjuzom.

Prvih pet kilometara trčim brzo i žestoko, s olakšanjem, jer ne vidim nikoga da igra frizbi. Ponovo se približavam svojoj ulici i tad počinje gitarski solo pesme *Crash into me*.

Lost for you, usnama oblikujem reči. *I'm so lost for you*. Ti stihovi me uvek podsete na Kodija Grejndžera. On je u trkačkoj ekipi sa mnom. Četvrta je godina i neverovatan trkač na kratke staze, među najboljih dva-deset u državi. Kad smo se vozili kući s jedne trke prošlog proleća, sedeo je pored mene i pričao mi kako ga vrbuju skauti s raznih koledža. Kad više nisam mogla da potiskujem zevanje, pustio me je da mu se naslonim na rame. Žmurila sam i pravila se da spavam, ali zapravo sam mislila: *Iako ne verujem u pravu ljubav, mogla bih da se predomislim zbog Kodija*.

Kelan kaže da se obmanjujem kad je o njemu reč, ali ko je ona da mi nešto priča. Kad se letos smuvala s Tajsonom, čovek bi pomislio da je ona izmislila ljubav. Ima koeficijent inteligencije kao genije i piše odlične članke za školske novine, ali tad je pričala samo „Tajson ovo, Tajson ono“. Kad je raskinuo s njom posle zimskog raspusta, toliko je patila da je propustila dve nedelje škole.

Iako mi je Kodi tiha patnja, ipak je život preda mnom. Već dva meseca sam u šemi s Grejamom Vajldom.

Zajedno smo u školskom bendu. On svira bubnjeve, a ja saksofon. Sladak je i ima plavu kosu do ramena, ali iznervirao me je što se zalepio za mene kao pijavica na školskom plesu. Svakako ću uskoro raskinuti s njim. Ili ću samo pustiti da veza sama zamre preko leta.

Daunloudovanje i dalje traje.

Tuširam se i smeštam u stolicu od pruća da pregledam beleške za kontrolni iz biologije. Cele godine sam dobijala petice iz biologije, predmeta koji mi definitivno najbolje ide. Kelan me nagovara da se upišemo na kurs iz biologije za srednjoškolce na koledžu sledeće jeseni, ali mislim da neću to učiniti. Želim da mi četvrta godina bude opuštena.

Daunloudovanje se završava, pa zatvaram beležnicu i restartujem kompjuter. Povezujem se na internet, a modem krči i pišti. Pošto sam se povezala, proveravam je li slobodna adresa *EmaNelson@aol.com*, ali već je zauzeta. Kao i *EmaMariNelson*. Napokon se odlučujem za *EmaNelson4Ever*. Razmišljam o nekoliko mogućnosti za lozinku, pa kucam *Milisent*. Prošlog leta, kad su se Kelan i Tajson stalno žvalavili, Džoš i ja smo im se podsmevali i pretvarali da smo zaljubljeni sredovečni par po imenu Milisent i Klarens koji jede gotove špagete i vozi se po gradu u krtiji od sladoledžijskog kamiona. Kelan i Tajsonu to nije bilo smešno, ali Džoš i ja smo se valjali od smeha.

Klikćem na „enter“ i na ekranu se pojavljuje isti AOL prozor koji sam viđala na Kelaninom kompjuteru.

Dobro došli!, pozdravlja me elektronski glas.

Spremam se da napišem prvi mejl Kelan, ali tad jarka svetlost sevne preko ekrana. Pojavljuje se mali beli prozor s plavim ivicama koji traži da ponovo unesem mejl i lozinku.

„EmaNelson4Ever“, kucam. „Milisent.“

Ekran se ukoči i ostaje takav dvadesetak sekundi. A onda se beli prozor pretvara u majušnu plavu tačku i pojavljuje se nova veb-stranica. Na vrhu je plavi baner na kojem piše *Fejsbuk*. Polje u sredini ekrana nazvano je „novosti“, a ispod toga su sitne fotografije ljudi koje ne poznajem. Iza svake fotke sledi kratka izjava.

Džejson Holt

Obožavam Njujork. Već sam pojeo dva kapkejka u Magnoliji!

3 sata • Sviđa mi se • Komentar

Keri Din | nijedan nisi podelio sa mnom?

Hoću onaj s čokoladnim filom i mrvicama.

2 sata • Sviđa mi se

Mendi Riz

Upravo sam prošla kroz paučinu i nisam se izbezumila. Jupi!

17 sati • Sviđa mi se • Komentar

Kružim kursorom po ekranu, zbunjena zbrkom fotografija i reči. Nemam pojma šta bilo šta od toga znači: „status“, „zahtev za prijateljstvo“ i „bockanje“.

Utom se stresam zbog nečega odmah ispod plavog banera. Pored sitne fotografije žene koja sedi na plaži piše „Ema Nelson Džouns“. Ona ima tridesetak godina, talasastu smeđu kosu i smeđe oči. Stomak mi se grči jer žena izgleda poznato.

Previše poznato.

Pomeram kursor preko njenog imena i bela strelica se pretvara u šaku. Klikćem i polako se otvara nova stranica. Ovog puta je njena fotografija veća i ima toliko podataka da ne znam odakle da počnem da čitam. U sredini, pored manje verzije iste fotografije, piše:

Ema Nelson Džouns

Razmišlja da izvuče pramenove

4 sata • Sviđa mi se • Komentar

Piše da je Ema Nelson išla u srednju školu Lejk Forest. Udata je za nekoga po imenu Džordan Džouns Mlađi i rođena je dvadeset četvrtog jula. Nije navela godinu, ali dvadeset četvrtog jula je *moj* rođendan.

Naslanjam čelo na šake i pokušavam da udahnem duboko. Kroz otvoren prozor čujem kako se Džoš približava na skejtu. Točkovi mu poskakuju preko ispupčenja na pločniku. Jurim niz stepenice i istrčavam na vrata, škiljeći na jarkom suncu.

„Džoše!“, uzvikujem.

On se zaustavlja na svom prilazu, nogom podiže skejt i hvata ga rukom.

Pridržavam se za ogradu trema. „Nešto se desilo kad sam daunloudovala AOL.“

Džoš zuri u mene, a hvatač vetra džangrlja u tišini.

„Možeš li da dođeš na trenutak?“, pitam.

On spušta pogled na travu, ali ne progovara.

„Molim te“, dodajem.

Noseći skejtbord, Džoš ulazi za mnom u kuću.

2:// Džoš

PRATIM EMU STEPENICAMA I BROJIM na prste mesece od novembra do maja. Prošlo je šest meseci otkako sam poslednji put bio kod nje. Pre toga ovo mi je bila druga kuća. Ali kad smo svi otišli na premijeru *Priče o igračkama*, pogrešno sam protumačio situaciju i pomislio da ona želi da budemo više od drugara.

Nije želela.

Ulazimo u njenu sobu i Ema pokazuje rukom prema kompjuteru. „Eto ga.“

Na ekranu je skrinsejver koji izgleda kao lavirint od zidova koji se pomeraju.

„Dobar je“, kažem i naslanjam skejt na komodu. „Gotovo se ne čuje.“

Njena soba izgleda isto kao i ranije ako se izuzme vaza s uvelim belim ružama na komodi. Nekoliko crvenih